

Predmet: Ovčara (Miroljub Vujović i drugi)
Okružni sud u Beogradu-Veće za ratne zločine
Broj predmeta: K.V. 4/2006

Glavni pretres: 03. septembar 2007.

Izveštaj: Advokat Dragoljub Todorović, punomoćnik žrtava

Saslušanje svedoka Aleksandra Vasiljevića

Ostaje u potpunosti pri iskazu koji je dao na glavnom pretresu na prethodnom suđenju 25. i 26. januara 2005. godine. U vreme događaja na Ovčari koji je predmet krivičnog postupka, bio je načelnik Uprave bezbednosti Saveznog sekretarijata narodne odbrane. Penzionisan je 08.maja 1992. godine. Protiv njega je pokrenut krivični postupak pred Vojnim sudom u Beogradu i on je uhapšen 15. jula 1992. godine. Krivični postupak se vodio zbog afere koja se zvala *Opera*. Pored njega bilo je uhapšeno još šest oficira bezbednosti. Kada je, posle šestomesečnog pritvora, pušten na slobodu, sastao se sa kapetanom Murisom Zjajom, oficirom protivterorističke jedinice u gardijskoj brigadi. Pitao je Zjaja da li nešto zna o obijanim sefovima u Vukovaru, jer mu je između ostalog i to stavljeno na teret. Zjajo je odgovorio da o tome ne zna ništa, jer je toga dana sa četiri džipa marke PUH upućen na Ovčaru. Tada je prvi put čuo za Ovčaru. Kada je, pred Vojnim sudom u Beogradu, oslobođen optužbi, ponovo se našao sa Murisom Zjajom i to 06. avgusta 1993. godine. Zjajo je već bio demobilisan i radio je u nekoj firmi za obezbeđenje u Beogradu. Toga dana Zjajo mu je ispričao da ga je major Ljubiša Vukašinović iz gardijske brigade poslao na Ovčaru jer tamo ima nekih problema sa zarobljenicima, da proveriti šta se događa i da raščisti situaciju. Zjajo je ispričao da je on otišao na Ovčaru, da je tamo vladao kaos, da su se čuli pucnji, da su tamo bili dovedeni zarobljenici iz bolnice u Vukovaru, njih oko 186, Negde oko 21 čas Zjajo je, putem radio-veze, obavestio Vukašinovića i rekao mu da se tamo puca, na šta mu je Vukašinović odgovorio da se vrati nazad jer ti zarobljenici nisu više u nadležnosti vojske. Priča kapetana Murisa Zjaja od 06.08.1993. godine bilo je njegovo drugo saznanje o dešavanju na Ovčari.

Saznanja koja je dobio nije prosledio Upravi bezbednosti, s obzirom da je na čelu te Uprave bio general Nedeljko Bošković, s kojim on nije komunicirao. Tek tokom 1994. godine, kada je general Bošković smenjen, sva saznanja koja je dobio od kapetana Murisa Zjaja preneo je nadležnima u Upravi bezbednosti.

O događajima na Ovčari razgovarao je i u jesen 1995. godine sa novinarom Jovanom Dulovićem. Dulović mu je rekao da je bio dopisnik iz Vukovara, da je bio u kući Stanka Vujanovića u vreme događaja na Ovčari, pokazao mu je beležnicu manjeg formata u kojoj je on beležio podatke o događajima u Vukovaru. Dulović mu je rekao da mu je sutradan po likvidaciji zarobljenika na Ovčari izvesni Andrić koji je imao nadimak „Đetić“ pričao o toj likvidaciji sledećim rečima“... noćas smo ih ubijali, klali i oni mole „Nemoj“, a mi smo ih poskidali...“. Novinar Dulović rekao je svedoku i to da mu je Stanko Vujanović pričao da će biti problema zbog toga što neki šešeljevci pričaju javno o tom streljanju.

O streljanju na Ovčari čuo je i od Srećka Borisavljića, oficira bezbednosti u gardijskoj brigadi. On mu je pričao da su zarobljenici iz bolnice prebačeni prvo u kasarnu, a onda na Ovčaru, gde su ih teritorijalci maltretirali i da policija tu ništa nije mogla da učini i da su ih oni vodili na streljanje i streljali.

Negde u novembru 1998. godine video je na pijaci pukovnika Mila Mrkšića, komandanta gardijske brigade u Vukovaru. Sa njim je razgovarao o Ovčari. Mrkšić se kleo u svoju decu da nije znao šta će biti sa zarobljenicima i da ih nikad ne bi predao da je znao da će ih streljati. Navodi da je tada Mrkšiću postavio tri pitanja i to: „ ... prvo pitanje je bilo šta se to dogodilo na Ovčari, drugo pitanje zašto nije obavešten po vertikali gore kabinet generala Kadijevića, ili general Kadijević, koji je njemu bio nadređen i treće pitanje da li je on nekoga konsultovao oko te odluke da preda zarobljena lica iz bolnice u nadležnost organima ove oblasti - u krajnjoj liniji Goranu Hadžiću.“ Na sva ta pitanja Mrkšić je odgovorio da su oni pobili zarobljenike, a da on nije mogao da pretpostavi da će to da učine. Na ostala pitanja nije odgovorio, jer je svedok morao da ode zbog toga što je njegov parkirani automobil ometao saobraćaj.

Rekao je da je o streljanju zarobljenika na Ovčari razgovarao i sa Veselinom Šljivančaninom 1997.godine i da mu je on rekao da nije znao da će ti teritorijalci da streljaju zarobljenike.

Fond za humanitarno pravo